

Julius Evola - Góg és Magóg

2013 május 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Minden magasrend? államkoncepció állandó szociológiai tétele az, hogy a demosnak, a tömegek világának lényege negatív, irracionális, materialista és formátlan.

Ahogy az enciklopedizmussal és a kezdődő liberalizmussal együtt született optimisztikus szociológiából – ami

az ember és a nép lényegileg jó természetű? képzelt – származik a demokráciák, az alulról jövő hatalom és az általános választójog rendszere, ugyanúgy az Állam megfosztása minden spirituális értelmét?, és pusztán adminisztrációs-representatív struktúrára való redukálása is innen ered – az ezzel ellentétes felfogásból pedig, amit pesszimisták helyett inkább realiztikusnak fogunk hívni, a felülről jövő uralom szükségességének ideája következik, ami minden igazi, az igazságnak megfelelő rend princípiuma és a naturalisztikus egzisztencián túlmutató érdeklődés és egzisztencia magasabb formáinak útja, egy részvételi és hierarchikus rendszerben.

Ez utóbbi koncepciót más korokban maga a katolicizmus is támogatta doktrinális eszközökkel, mégpedig az eredendő bűn alapjaiban sújtott emberi természet teóriájával. A ghibellin ideológusok – Dantétől kezdve – ezt felhasználva tulajdonították az Államnak és a Birodalomnak az Egyháznál nem kisebb természetfeletti méltóságot és létcélt, hiszen ezek nem pusztán világi funkcióval rendelkeznek: felülről jövő rendként arra irányulnának, hogy a halott emberi természetet visszaemeljék az aktív élet területére, felkészítve arra a magasabb egzisztenciára, amit csupán saját eszközeivel nem tudna elérni.

Ugyanezt a témát – az előbbi speciális háttér nélkül – más civilizációknál is megtalálhatjuk: a legáltalánosabb nézet az, hogy minden civilizáló tevékenység és minden, más típusú emberi szerveződés lényege abban áll, hogy formát ad annak, ami formátlan, irracionális és az alsórendű természethez kötődik, és hogy lezárja azon alsó erők útját, amelyek magukra hagyva a káosz és a rombolás irányába hatnának. Ezek az erők megfékezve, mintegy fenyegető veszélyként vannak jelen; mindaz alatt, ami a civilizációk felszálló fázisaiban a rendnek, a szuverenitásnak, a formának, a valódi igazságnak és a spiritualitásnak az előbbiekkal ellentétes, fényteli princípiumával kapcsolatos.

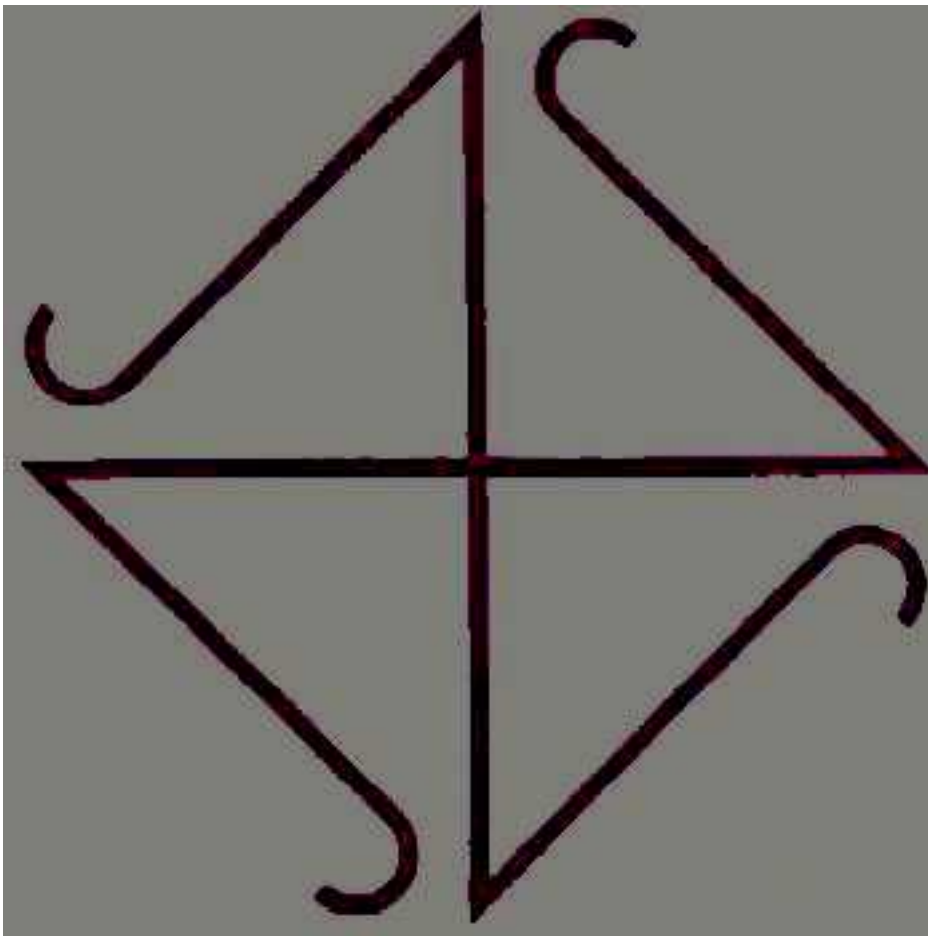
Ezek az általunk nagyon gyakran hangsúlyozott gondolatok mítoszokban is gyakran megjelennek, szuggesztív képekben. Egy példát fogunk most hozni erre, Góg és Magóg népeinek legendáját. Az Ótestamentum vad hordákként mutatja be ezeket a népeket, akik Ázsia mélyéről jöttek, s miután pusztulást hoztak Izraelre, nekik maguknak is pusztulniuk kellett. Ez a motívum azonban különböző eredetű témák további legendákká fűzése következtében érdekes átalakuláson ment keresztül, mely legendákban Góg és Magóg már nyilvánvalóan szimbolikus jelentést nyer, s nem annyira a barbár és pusztító megszállók idegen népét jelképezi (amit Toynbee »külső proletariátusnak« hívna), hanem inkább az említett sötét, kaotikus és démoni szubsztrátumot, amelyet mindenütt, ahol civilizáció van, megfékeznek és megtörnek.

Ez a jelentés már Nagy Sándor legendájának bizánci változataiban is feltűnik. Ezekben Nagy Sándor az, aki egy bronzfallal lezárja az utat Góg és Magóg népei előtt. Ugyanezt a szerepet az iszlámban egy Dhu l-Qurnaim nevű hősnek tulajdonítják, s a motívum összetettebb formákban a középkori, úgynevezett birodalmi mondában is felbukkan, az északi tradícióból származó témákkal is interferálva. Így, amiként János papkirály titokzatos alakjáról azt beszélték, hogy királyságában megzabolázva tartja Góg és Magóg népeit, ugyanúgy az Edda, azaz az északi-germán mitológia az elementáris lények és a rinthursik ellenséges fajáról beszél, akik elől a Központ székhelyéhez

vezet? utak le vannak zárva egy fallal, amely falat ezek folyamatosan próbálnak lerombolni.

A legendának végül keresztényesített változatait is megtaláljuk, ahol mindehhez apokaliptikus témák kapcsolódnak. Egy napon a fal leomlik és Góg és Magóg népei betörnek — és az lesz az Antikrisztus kora. Fantasztikus képek ezek, melyeket figyelmen kívül kell hagynia annak, aki a monda mélyebb értelmét akarja megérteni. Érdekes a következő részlet: a betörés akkor fog bekövetkezni, amikor Góg és Magóg népei rájönnek, hogy az addig a védőfal tetején álló török fújta harsonákat már csak a véletlenszerűen fújó szél rezegteti. Félretéve a szimbólumokat, a tömegek akkor szabadulnak el, amikor rájönnek, hogy nem áll már semmi azok mögött, akik maguknak tulajdonították a felsőrend hatalom princípiumát; amikor rájönnek, hogy üressé, legitim alap nélkülivé vált a hatalom.

Ez, sajnos, nem egy romantikus jövő-mítosz, hanem a tegnap és a ma történelmi realitása. Már egy ideje elállt az, amit Guénon találóan úgy írt le, hogy »repedések vagy hasadások a Nagy Falon« — és nem azért, mert az ostromló erő megett, vagy mert egy új legitimitás, egy el nem ismert jogosultság képviselői léptek volna fel, hanem kizárólag a védelmi struktúra leépülése, a felsőrend embertípus és a nagy gondolat hiánya miatt. Ma már nem tudná megmondani, hogy mi maradt a szimbolikus Falból, annyira szélesek lettek ennek nem csupán hasadt, de leomlott szakaszai. Először a forradalom, utána a tömegek világának szisztematikus térhódítása.

Az említett legendákban a katasztrófa- és apokaliptikus motívumokhoz gyakran társul még egy, mégpedig az utolsó csatát illető motívum. Az a csata ez, amit egy olyan alak vív meg, aki kvázi a legnagyobb krízis idején feltámadó-felébredő uralkodó vagy [infrenator](#)* lenne. A mondának nem minden változata mondja kedvezőnek a harc kimenetelét. De még így is sokat jelentene. Vigasztaló lenne azt gondolni, hogy ez az egész itt nem egy fatális, sötét felbomlássá alacsonyodik; azt gondolni, hogy a felfordulás eme világán és az annyira tragikus és hatalmas, amennyire minden mélyebb értelem nélküli konfliktusokon túl valamilyen módon újraéled az eredeti antitézis, eljön a felülreli eredő döntések ideje, s meglesz legalább a lehetőség arra, hogy úgy harcoljon az ember, hogy tudja, miért harcol, miért érdemes harcolnia.

Fordította: Dávid Andrea

Ajánló
